

Cesta na Sardinii

**BARBORA
MAJCHRÁKOVÁ**

argo

Cesta na Sardinii

**BARBORA
MAJCHRÁKOVÁ**

Grafickou úpravu a sazbu navrhla a zhotovila Tereza Králová

Ilustraci na obálku nakreslila Monika Fridrichová.

Odpovědná redaktorka Veronika Chaloupková.

Jazyková redakce Tereza Janků.

Korektury Mirka Jarotková.

Technická redaktorka Saša Švolíková.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz, argo@argo.cz,

v roce 2026 jako svou 6047. publikaci.

Vytiskla tiskárna TNM Print.

Vydání první.

ISBN: 978-80-257-4945-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: KOSMAS s.r.o. Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

1.

Alena

Vždycky jsem si myslela, že ve čtyřiceti letech budu mít život naprosto srovnaný. Má kariéra měla být v tomto životním období na vrcholu, nebo možná ještě mírně před ním. V představách jsem byla šťastně vdaná a vlastnila útulný, ale nepříliš velký rodinný domek s malou zahrádkou a dvě již skoro dospělé děti. Svůj život po čtyřicítce jsem si představovala jako stabilní, spokojený a naplněný.

Tolik k představám. Jsou sice krásné, ale bohužel ani vzdáleně neodpovídají realitě. Protože realita se má aktuálně tak, že veškerým mým snům nakopala zadek!

A to ještě před pár lety všechno vypadalo docela nadějně.

Opravdu jsem měla vysněný domeček, milého citlivého manžela a dceru, s níž jsem měla s ohledem na probíhající pubertu sice trochu složitější vztah, ale nic, co by se nedalo zvládnout a co by vybočovalo z mezí „mami, jsi trapná“ a „ničemu nerozumíš“, na což jsem byla i díky kamarádkám s podobně starými dětmi vcelku připravená. Dceru jsem navíc počala poměrně brzy, takže po třicítce jsem měla energii i čas založit květinářství a žít naplněný život spokojené manželky, matky a drobné podnikatelky.

Jenomže pak jsem se jednoho dne vzbudila a... nic nebylo jako dřív.

Moje jediné dítě, dcera Sofie, dnes již vlastně skoro dospělá mladá dáma, zničehonic zjistila, že moje míra snesitelnosti už patrně překročila veškeré hranice trapné matky, a teď ani trochu nezastírá fakt, že by nejradyji, pokud bych se co nejdříve (v duchu hesla „včera bylo pozdě“) odpálila raketou na jinou planetu. Pokud by to šlo, ideálně i do jiné galaxie a bez možnosti návratu.

Nedlouho po tomto zjištění jsem prošla rozvodem, což bylo v té době to poslední, co bych čekala. Protože nečekala. Jako že vůbec. S manželem jsme do té doby měli harmonický vztah. Skoro nikdy jsme se nehádali. Shodli jsme se vlastně takřka na všem. A pak jednoho dne...

Bum!

Často jsem slyšela, že jeden z partnerů vůbec netušil, že se s ním ten druhý chce rozejít, a vždycky jsem se divila, jak je to možné. Pokud vám to v manželství neklape, tak to přece poznáte, ne?

No... tak teď mohu s jistotou říct, že nepoznáte. Opravdu ne.

Já totiž jednoho prosluněného jarního dne s tehdejším manželem Matějem poklidně popíjela večer víno na terase, povídali jsme, diskutovali, rozebírali aktuální problémy se Sofčou, a druhý den mi ten samý muž prostě oznámil, že „moc mě to mrzí, Ali, ale... zamiloval jsem se“. Řekl to klidně, vstřícně, se svým typickým milým úsměvem, takže jsem zprvu myslela, že si dělá srandu. Blbou srandu, aby bylo jasno.

Jenomže nedělal, a jak řekl, tak taky udělal. Nedlouho po našem rozchodu (a mém odstěhování) se v mém bývalém domečku zabydlela Matějova nová, naprosto všepohlcující láska – statný atlet a zároveň kadeřník Pepa.

*

Naprosto upřímně – asi by pro mě bylo jednodušší, kdyby mi Matěj řekl, že přede mnou dává přednost té prsaté blondýnce bydlící naproti než urostlému Pepovi, jehož jedinou starostí poté, co jsme se seznámili, bylo:

„Být tebou, okamžitě vyměním kadeřníka! Vždyť máš na hlavě místo vlasů krepák, holka jedna nešťastná!“

Mnohem snesitelnější by také bylo, kdyby se manžel po svém coming outu a našem následném rozvodu zachoval jako naprostý pitomec, na kterého bych si mohla po večerech stěžovat kamarádkám nad skleničkou vína (nebo spíše celou flaškou). Určitě by se mi ulevilo, kdybych ho mohla nazvat „šilným kreténem“ a „idiotem“ (už jenom při pomyšlení na ta slova cítím úlevu), ale ani tuhle věc mi nedopřál.

Protože to on ne! On moji frustraci dohnal k vrcholu tím, že i po rozvodu to stále byl a je ten nejlepší chlap, jakého jsem kdy poznala. Stále stejně milý, pozorný a vstřícný. A byl by to stále dokonalý manžel, kdyby jenom prostě...

Sakra!

Jak to, že jsem si ničeho nevšimla?

Jak to, že jsem celé roky nic nepoznala?

V duchu jsem se pořád vracela k našemu seznámení, prvnímu rande, první společné noci a... vážně jsem byla natolik slepá, že jsem neviděla tak výrazné známky nekompatibility mezi námi? A co taková slepota o mně vůbec vypovídá?

Nevím, sakra!

Nevím.

Jediné, co vím, je, že to byl a je fér hodný chlap. Ideální muž – pozor-
ný, vstřícný, vnímavý, skvělý posluchač, empatický, citlivý a... prostě...

Zatraceně! Vždyť já byla fakticky naprosto slepá!

Fajn se ukázal být i Pepa, manželova nová „drahá polovička“, což bylo o to horší, protože toho jsem byla připravená nenávidět zcela určitě. Jak by taky ne? Takový zákeřný rozvraceč fungujícího manželství!

Ačkoliv... slovo „fungující“ asi zjevně není úplně výstižný popis našeho vztahu...

Ať to ale bylo, jak chtělo, ani Pepu jsem nenávidět nemohla, protože Pepa byl a je stejně skvělý chlap jako Matěj, a navíc s bonusem,

protože právě díky Pepovi teď mé vlasy konečně vypadají, jako „by se na nich rozlil samet“, jak můj nový „look“ označil on. Je totiž shodou okolností majitelem vyhlášeného kadeřnického salonu v našem městě a mistrem ve svém oboru.

Takže vlastně nemohlo být tak zle, s těmi krásnými vlasy, ne? Jenomže bylo. Když už se totiž zdálo, že snad chvilku bude dobře a všechno se nějak stabilizuje, zavolala mamka. Tatínek umřel. Měl nehodu na motorce, kterou nepřežil. A maminka, moje vždy silná, emancipovaná a energická maminka, jako by se život rozhodla zabalit spolu s ním.

2.

Alena

PO ROCE (PŘIBLIŽNĚ)

Ještě nikdy jsem se necítila tak sama jako v posledním roce.

Ještě nikdy jsem se necítila tak neschopná a bezmocná.

Já, která si vždy zakládala na tom, že všechno zvládnou. Na své samostatnosti. Soběstačnosti. Nezávislosti. Ta samá já, která najednou nevím kudy kam.

Smrt tatínka jako by zlomila i poslední zbytky naděje v lepší zítřky. Teď je už vůbec nevidím. Nevidím nic, co by se v mém životě za poslední rok jakkoliv posunulo k lepšímu.

Vztah s dcerou je stále na bodu mrazu.

Moje vymazlené květinářství upadá, protože v něm skoro nejsem. A když už v něm jsem, nesoustředím se na práci tak, jak bych měla. Nedokážu se soustředit.

Maminka takřka nevychází z bytu, zabraná do nekonečných seriálů a televizních kvízů, které podle mě ani nevnímá. Z práce chvátám za ní, vařím, uklízím a... doufám ve zlepšení, které nenastává. S námi bydlet nechce, a tak každý den s úsměvem otevírám dveře jejího bytu, abych obstarala, co bude třeba, ačkoliv vím, že ten úsměv mi nikdy neoplatí. Ale úsměv přece povzbuzuje, ne? A tak se o něj pokaždé pokusím a ona se vždycky mračí, jako bych se tím

jemným nadzdvihnutím koutků úst nějak zpronevěřovala tatínkově památce.

Když pak od ní odcházím, na úsměv už nemám sílu ani já. Jsem ještě tisíckrát ztrhanější, než když jsem k ní přicházela. Protože když k ní přicházím, vřdycky mám alespoň maličkou naději, že třeba dneska bude líp. Třeba zrovna dneska... promluví. Bude se zajímat, co se kolem ní děje. Ožije.

Ale není tomu tak.

Nikdy.

Abych se nezbláznila, znovu randím.

Protože nezvládám být sama. Protože na rande dokážete vypnout. Zapomenout na chvíli na svoje problémy. Vytěsnit je. Protože na rande se snažíte udělat dojem a máte naději, že před vámi možná konečně sedí ON. Princ na bílém koni. Pohádkový hrdina, který se na vás usměje a vám dojde, že teď už na nic nebudete sama.

Až na to, že tam není.

Nikdy.

Protože ať si říká, kdo chce, co chce, začínat znovu randit ve věku, kdy je vám přes čtyřicet, není zábava, ale spíše divoký úlet s nejistým výsledkem. Už prostě nejste ta sexy dvacítka, za kterou se otočí polovina mužů na ulici, a vy se ani nesnažíte předstírat (ze začátku jo, ale pak vás to rychle přejde), že byste jí vůbec mohla být. Protože ne, nemohla! I přes veškeré diety s největší pravděpodobností nebudete mít tělo ani vzdáleně podobné tomu jejímu, nehledě na to, že je třeba minimálně dvou dnů (občas spíše i tří), abyste se po jakékoliv parbě dala jakž takž dohromady.

Navíc ať chcete, nebo ne, počet mužů, kteří by pro vás byli potenciálními vhodnými partnery, se s každým uběhlým rokem obrovskou rychlostí snižuje a i z toho mála, co zbývá, velkou část „odkrojí“ právě ty mládím a svěžestí doslova přetéající mladší ročníky, takže na vás z těch použitelných možností zbude... skoro nikdo.

Protože (a ne, nevím, jak je to možné nebo kdy k tomu došlo) většína chlapů, kteří s vámi mají zájem jít na schůzku, jsou buď:

- a) šťastně zadaní týpci, kteří si chtějí „jenom tak povyskočit bokem, to víte, sex už je jenom rutina“, nebo
- b) sice týpci zadaní nešťastně, ale kromě stěžování si na svou podlou manželku na svém neštěstí nehodlají nic měnit a jenom si prostě chtějí stejně jako ti šťastnější z bodu a) trochu „zaskotačit“, anebo
- c) týpci, kteří prostě a jednoduše a naprosto bez obalu hledají jenom sex ve styly „hlavně žádné závazky, jsem rád, že jsem se konečně rozvedl“.

No... výběr jako blázen, vážně.

A tak randění nakonec vzdáte. Protože jste sice stále sama, ale pořád je to lepší než trávit večery s jakoukoliv z výše uvedených možností.

Místo hledání chlapa si raději do práce přiberu kolegyni. Divné řešení, vyměnit snahu najít potenciální životní lásku za posilu v práci, ale pro mě naprosto zásadní, protože se ukáže jako ten nejlepší krok, jaký jsem mohla udělat. Podnik jako by jejími nápady ožil, já mám díky ní více času a prostoru srovnat si záležitosti doma a vymyslet, co dál. Mám totiž takový plán, jak alespoň ty nejhroší problémy vyřešit. Jediný plán, aby bylo jasno. Takže vlastně i poslední možný. Ale rozhodně se ho pokusím zrealizovat. Protože takhle to dál nejde.

*

„Babička se mi nelíbí,“ prohodí Sofča, když dorazí ze školy po své každoměsíční páteční návštěvě u babi. Vždy za ní zajde poslední pátek v měsíci, počínaje říjnem, kdy nastoupila na vysokou školu. Nevynechala ještě ani jednou. Skoro se až děším toho, jestli by vůbec jezdila domů, nebýt návštěv u babi. Občas mám takový dojem, že možná ani ne.

Teď sedí v naší miniaturní kuchyňce u jídelního stolu, u kterého se pohodlně nají jenom jeden člověk. Dva tam spolu mohou sedět pouze v případě, že nikdo další nechce projít k ledničce na konci místnosti.

„Proto jsem s tebou ostatně chtěla mluvit,“ přikývnu.

„Jak myslíš,“ zamumlá. Řekla, co potřebovala, a už mě očividně zase vnímá jenom na půl ucha. Za těch pár sekund se u stolu stihla jako obvykle zabarikádovat za obřím tabletem. Má na sobě tričko minimálně o tři velikosti větší, než by měla mít, ale „to se nosí, mami, tomu nerozumíš“. K tomu oversized kalhoty s několika trhanci na kolenou, u nichž platí stejný argument jako u trička. Pokaždé když ji vidím, připadám si minimálně o padesát let starší a naprosto old-school, nebo co mi to pořád opakuje, že jsem. Jenomže já opravdu nechápu, proč se obléká takto a proč si své nádherné blond vlasy přebarvuje na černou. Proč je výraz v jejím obličeji věčně nespokojený, když mě vidí, a proč se na mě její zelené oči dívají vzdorovitě (pokud se na mě tedy vůbec dívají, většinou jsou zabořené do tabletu, počítače, notebooku nebo mobilu). Myslela jsem, že na vysoké se z toho věčně odmítavého pubertálního věku dostane, ale zdá se, že ne. Můžu být vlastně ráda alespoň za tu jednu návštěvu v měsíci.

„Prý chce ještě před smrtí...“ nadhodím bez obalu, abych dceru trochu probrala a donutila ji mě chvílku vnímat.

„Vždyť neumírá, nebo jo?“ vypálí, najednou úplně soustředěná. Svou elektronickou hračku odloží na stůl, což je znamení, že mě opravdu registruje. Že jí není jedno, co se děje. Že jí na nás ještě pořád záleží. To mi dodá sílu pokračovat.

„Ne.“ Pokud vím, tak ne.

„Tak proč mluvíš, jako by umírala?“ vypálí.

„Protože vnitřně to tak je. Přijde mi, jako by všechno vzdala. Jako by jenom čekala, až...“

„Nebud' morbidní, mami,“ otřese se, ale je vidět, že nad tím, co jsem právě řekla, usilovně přemýšlí, což beru jako další úspěch. Nad tím, co

říkám, totiž většinou Sofie nepřemýšlí vůbec, nebo jenom velice povrchně. Něco ve smyslu „jsi naprosto mimo, mami“. Teď se ale zdá, že mě jenom vnímá, ale dokonce možná i trochu souhlasí s tím, co jsem řekla.

„Můžeme něco udělat?“ nadhodí nakonec.

Položím před ni knihu, kterou má moje mamka v šuplíku již několik let. Knížku, kterou snad zná nazpaměť a která je tak ohmataná, že z ní na některých místech vypadávají listy.

„Jedeš na dovolenou, nebo co?“ ušklíbne se Sof přezíravě a jako mávnutím proutku je zpátky tou dcerou, se kterou je náš vztah – kulantně řečeno – napjatý. Přesně vím, co si teď myslí i proč nad tím útlým svazečkem nedůvěřivě mhouří oči. Protože podle ní nikdo, kdo drží krok s dobou, nečte papírové knihy. Protože výroba papíru ničí planetu. Protože ekologie, globální oteplování, mrhání zdroji a tak.

Polknu jaderné odseknutí, které by, jako obvykle, akorát vyvolalo hádku bez vítězů. Místo toho vypnu hruď a pokusím se znít tak sebevědomě, jak jsem se cítila, když jsem ten hotel včera večer vybrala: „Jedeme.“

„Jedeme?“

„Jedeme!“

„Ale... jak... jedeme?“

„Je to babiččin sen, jednou se tam podívat. Tak jsem se rozhodla jí ho splnit. Pojedu s ní. A ráda bych, aby ses k nám přidala.“

„Jako... my všechny tři? To by bylo totál cringe,“ zafuní.

„Letadlem jsme tam za chvíli a podívej na to moře!“

Ohrne spodní ret. „Moře je dope a určitě je celý ostrov extreme busin, ale...“

„Babička i já bychom měly radost,“ řeknu, aniž bych se nějak výrazněji pozastavila nad tím, že jsem stejně většinu její věty nepochopila. V tom žiju dlouho, že se občas nechytám, co se mluvy mé dcery týče. Za ty roky praxe jsem se však naučila jednu základní poučku – nikdy nedej najevo, že bys při rozhovoru s ní potřebovala slovník. Ve stylu: lepší nerozumět než se ptát. Prostě cool mamka, ne?

Říká se ještě vůbec „cool“?

„Ale...“ přeruší mé myšlenky zamračeně.

„Týden u moře,“ zamávám jí před nosem průvodcem.

„Chtěla jsem s Maddie letět do Thajska. Plánovaly jsme si booknout ubytování a...“

„Tohle bude jeden týden. Ty máš volné celé léto. No tak, bude sranda.“

Podívá se na mě, něco ve stylu mučedníka kombinovaného s dcerou znechucenou matčinými nápady. „O tom vážně pochybuju!“

„Babička to potřebuje,“ vytasím nejsilnější zbraň.

Zírá na mě asi jako na příslušníka mimozemské rasy.

„Kdy naposledy jsi...“ zkouším to jinak.

„Tak jo, nebudu tě už edgovat, pojedu,“ zavrčí. „Ale jenom proto, že je na tom babi tak blbě. Žádné pravidlo z toho nedělej.“

„Nedělám,“ potlačím široký úsměv. Kdo by to byl řekl, jak nám tenhle malý průvodce, kterého má mamka už několik let v nočním stolku, možná změní svět.

3.

Sofie

Společná dovolená!

Protočím oči. A znovu. A... znovu.

Nepomáhá to.

Tahle šílená „dovolenková“ akce díky tomu totiž není ani o trochu míň cringe než před chvílí.

Naposledy jsme předstírali společnou pohodovou rodinnou dovolenou ještě s taťkou, dávno před jeho coming outem, a to mi bylo... čtrnáct? Od té doby jsem nic podobného naštěstí absolvovat nemusela. Ne že by mamka nechtěla. Každé léto chodila s nápadem, kam jet, ale já vždy rozhodně odmítla. S rodiči? V mém věku? Jako vážně? Není mi pět, mamí! Tak jsem ji prostě pokaždé vyghostila a ona toho nechala.

A teď, ve věku, kdy bych měla chillovat se svojí bestie a ostatníma felákama, přijde s tím, že snad dobrovolně pojedou s mamkou a babičkou...

Tohle je vážně totál cringe!

Co si tam budeme jako celou dobu asi tak povídat?

Nikdy jsme si neměly moc co říct.

Nerozumíme si.

Já držím krok s dobou, zatímco ony...

Vždyť pokud by někdo hledal typizované představitele boomerů, musel by říct – to jsou ony! Alena Machálková a Růžena Voršilská. Moje mamka s babi. A já boomery fakticky nedávám. Ty jejich devadesátkové názory. Jako by se usilovně snažili vrátit lidstvo znovu do dob temného středověku.

Vůbec nechápu, jak jsem mohla s někým jako moje mamka a babi zvládnout dětství a nemít pokřivené názory. Protože ony jsou tak typickými představitelkami úzkoprsých a zastaralých myšlenek, až je mi z toho často zle. Třeba to, jak obě dokážou hodiny vyprávět o tom, jak za svého mládí běhaly po loukách a lesích, nebo co, a jak bylo super se večer vrátit domů s odřeny mi koleny, od bahna a že je škoda, že takové skvělé věci naše generace nezažila.

Jako vážně, jo? Opravdu někoho baví pořád běhat po lese? A proč tam jako běhá? Od stromu ke stromu, nebo jak?

A co prý pořád děláme u těch mobilů?

Třeba dozvídáme se plno zajímavých věcí, mami?

Ale tohle ony neslyší. Ony prostě běhaly v lese, což je podle nich děsně „cool“ (až na to, že vůbec, a cool už ani nikdo neříká). Ona mamka je stejně úkaz. Na první pohled vcelku emancipovaná ambiciózní žena, v tomhle ohledu tak trochu můj vzor (i když bych to před ní nikdy nepřiznala), na druhou stranu existuje její „temnější“ část, která si libuje v romantických komediích z devadesátek, z nichž většinu viděla tolikrát, že je snad musí znát i nazpaměť.

A babi?

Babi dá všemu vždycky korunu tím, jak je temperamentní, hlasitá a nikdy si nebere servítky – taková double cringe. Asi před dvěma roky třeba komentovala mého kámoše, co se dlouho trápil jako muž a konečně se mu podařilo domluvit operaci na změnu pohlaví, slovy: „No fuj, chlapče, kdo ti tohle udělal s obličejem?“

To pak ani s jednou vážně nikam jet nechcete.

Přesto když vidím, jak se babi poprvé po roce rozzáří oči, když si jako dárek ke svým narozeninám rozbalí v obálce zastrčenou poukázku do hotelu na Sardinii, mám vlastně radost, že je tak šťastná, a dokážu díky tomu sama sebe přesvědčit, že by to mohlo být i v rámci možností snad alespoň trochu v pohodě. Babi je přes všechny svoje výstřednosti poměrně fajn (pokud neudělám tu chybu, že jí představím svoje feláky, což už nikdy neudělám) a i s mamkou se v malých dávkách dá vyjít. Tedy... v hodně malých dávkách. Hodně, hodně malých.

Prostě budu většinu času jinde než tyhle dvě a nakonec to třeba půjde. Což je samozřejmě až šíleně optimistická představa, ale nic jiného mi nezbyvá, protože babi je sice šílená, ale mamka, to je totál úlet. Štve mě, jak chce mít pořád všechno pod kontrolou, zorganizované a přehledné. Jak je až zbytečně ochranná a pečlivá. Trochu se uvolni, jo? chce se mi na ni křičet. Dusíš mě!

Takže...

Asi si radši připlatím za nějaké místo dost daleko od nich, abych nemusela předstírat, že se známe, nebo tak. Jo, to je plán. Checknu sedadla a postarám se, abych seděla hodně, hodně daleko od nich. Ideál v jiném letadle.

„Udělalyste mi obří radost, děvčata,“ zachraptí babička, čímž přeruší moje myšlenky. Je vidět, že ji tohle celé dojalo a že má fakticky radost. Pláče a směje se a pořád opakuje, jak je šťastná a jak už si myslela, že ji nic hezkého v životě nečeká, a pak, když jsme dojaté i my s mamkou a trochu slzíme z té přemíry štěstí, babička vypálí: „Ale musíme jet lodí.“

„Lodí?“ opakují, jako bych byla nedoslýchavá. Ale... Cože?

To její poslední slovo je totiž jako atomovka.

I mamka vypadá zmateně, kulí oči a vypadá, že neví, co říct.

„Letadlo by bylo moje smrt, holky. Letěla jsem jenom jednou, v devadesátém sedmém roce, a horší zážitek jsem nezažila. Ale nevádí, tohle jste nemohly vědět. Zmluvím místa na trajektu. Mařka ze sedmičky jela lodí loni a jak si to všichni pochvalovali. Pobavíme se, děvčata.“

„Nejedu žádnou lodí!“ zaskřehotám a rychle zamáčknu veškeré slzy dojetí. Protože... nejedu ŽÁDNOU lodí! Copak jsem úplně goofy, abych jela trajektem? Jako ráda babi udělám radost, ale v rámci mezi rozumného uvažování. A cesta lodí rozhodně není ani trochu v těchto mezích. „Mám ráda letadla a...“ Nikdo, koho znám, nejedí lodí. Nikdo nejedí lodí! Pokud to není luxusní jachta. Něco ve stylu Cristiana Ronaldo a Georginy. Jenomže tak to v babiččině podání určitě nebude. Babi by nejraději jela na kajaku, pokud by tím ušetřila alespoň jedno euro. Takže očekávám tak leda nějaký vor z hrubě stlučených prken. Něco ve stylu Trosečníka. Něco ve stylu dopravního prostředku, který se mi ani trochu líbit nebude.

„Žádný výmluvy, zlato, to zvládneš,“ poplácá mě babička po zádech. Vypadá nadšeně, jak si tak listuje vytištěnými (!!!) papíry od hotelu. Po mnoha měsících se dokonce usmívá a připomíná tu původní babi, která byla přesně takhle šílená.

Samozřejmě že je super, když je šťastná a že jsme jí očividně udělaly radost, ale proč to musí být za cenu toho, že JÁ se budu muset trmácet lodí na nějaký ostrov ve Středozezemním moři?

„Kdo ale celou tu cestu odřídí až do Itálie?“ ozve se moje mamka. I ona vypadá, že celá tahle věc nabrala směr, který se jí ani trochu nelíbí. Akorát určitě z naprosto divných důvodů. Já mám opravdový problém, abyste věděly! Mamka akorát řeší nějakou blbinu týkající se cesty. Jako obvykle. Organizovaná, pečlivá a důsledná mamka. Je mi z toho všeho plánování zle.

„Tak to urídím já. No a?“ zachechtá se babi a vážně je to zase ta stará známá trochu stělená babi. Babi, která ráda a často měnila barvu vlasů. Natáčela si je na prapodivné archaické natáčky a pusy si malovala rudou rtěnkou. Ráda a nahlas se smála. Nikdy doma neměla uklizeno. A tím myslím opravdu nikdy. Návštěva, nebo ne, u babi doma to vždycky vypadalo stejně – útulně, přátelsky a naprosto neuklizeně. Asi jako kdyby jí tam právě vybuchla bomba.